

שפת Python

סיכום מלא ומתומנת
לשימוש כחומר עזר בבחינה

כתב וערך: אביחי לדון
2024

כמה מילימ' על הסיכום

סיכום זה נכתב בעיקר כדי לשמש מקור אינטואיטיבי, מותמצת ומסודר של שפת Python כחלק מחומר העזר לבחן בקורס "מבוא לתוכנות מערכות" בטכניון.

הסיכום מכיל את כל החומר שנלמד במסגרת הקורס ואף יותר, והוא מפורט בצורה עשיריה יותר עם תיאורים מילוליים (טקסטואליים) ודוגמאות של קטעי קוד מעוצבים.

מבנה הסיכום גובש לפי סדר הנושאים בהם רוכשים שפט תכונות חדשה, החל מיסודות השפה והתחביר הכללי שלה, ולכן קל מאוד להתמצא בו ולהසור זמן יקר לבחן.

תוכן הסיכום עצמו מתפרש על 33 עמודים בלבד. זאת לעומת 123 שkopיות מהמצגות של הקורס, שגם אם מסדר שתי שkopיות בכל עמוד, שזה המקסימום כדי שהתוכן ישאר קריין, נקבל מספר עמודים גדול כמעט פי 2 !

ممליץ להשייע ולהדפיס את הסיכום בדי צבעוני כדי להנוט מהקריאות של קטעי הקוד הצבעוניים, ולהמחשה:

```
print("This is how I look in B&W", end=' ' )  
print("And this is how I look in color", end=' ' )
```

שימוש מהנה ובהצלחה לכלם לבחן 😊

ניתן למצוא סיכומים נוספים ב-GitHub שלי בקישור: [avihayda.github.io/mySummaries](https://github.com/avihayda/mySummaries)

ליצירת קשר: dadonavihay@campus.technion.ac.il

תוכן עניינים

4	יסודות השפה – Python Basics	1
4	1.1 רקע כללי	
4	1.2 תחביר כללי	
5	1.3 הצעאת משתנים	
6	1.4 קבצי קוד Python – יבוא והרצה	
6	1.4.1 הרצה כתסריט	
6	1.4.2 Import – יבוא	
7	קלט ופלט – Input and Output	2
7	2.1 קלט	
7	2.2 פלט	
8	אופרטורים - Operators	3
8	3.1 אופרטורים אРИתמטיים	
9	3.2 אופרטורים השוואתיים	
9	3.3 אופרטורים לוגיים	
10	3.4 אופרטורי השמה	
11	3.5 אופרטורי זהות	
12	טיפוס נתונים – Data Types	4
13	4.1 מספריים – Numeric	
13	4.1.1 מספרים שלמים – Int	
13	4.1.2 מספרים ממשיים – Float	
13	4.1.3 מספרים מרוכבים – Complex	
14	4.1.4 המרות בין הטיפוסי הנתונים המספריים	
14	4.2 בוליאניים – Boolean	
15	4.3 רצפים – Sequences	
18	4.3.1 רשימה – List	
19	4.3.2 מחרצת – String	
20	4.4 מילון – Dictionary	
21	4.5 קבוצה – Set	

23	בקורת זרימה – Control Flow	5
23	5.1 משפט התנאי <code>if</code>	
24	5.2 לולאות	
24	5.2.1 לולאת <code>while</code>	
24	5.2.2 לולאת <code>for</code>	
26	Comprehension 5.2.3	
28	פונקציות – Functions	6
28	6.1 העברת ארגומנטים	
29	6.2 פונקציות עם מספר פרמטרים משתנה	
30	מחלקות – Classes	7
30	7.1 בקרת גישה – Access Modifiers	
30	7.2 יושא במחלקות	
31	חריגות – Exceptions	8
31	8.1 האדרה ותחביר	
32	8.2 החריגות המובנות הנפוצות	
33	עבודה עם קבצים – File Handling	9
33	9.1 פתיחת וסגירת קובץ	
34	9.2 קריאה מתוך הקובץ	
34	9.3 כתיבה אל הקובץ	
34	9.4 קובץ JSON	
35	ספריות – Libraries	10
35	10.1 הספרייה os	
36	10.2 הספרייה sys	

1 יסודות השפה – Python Basics

1.1 רקע כללי

שפת Python היא שפת תכנות עילית המאפשרת שימוש בה לכמה עקרונות תכנות, כאשר אחד מהם זה שמוֹצָג במסגרת הקורס הוא תכנות מונחה- עצמים.

שפת Python היא **שפת תכנות מפורה**. בשונה משפות תכנות כמו שפת C/C++, שכדי להריץ את קבצי הקוד שלהם הם נדרשים לעבור הידור שמתרגם את הקוד לשפת מוכנה, שפת תכנות מפורה אינה עוברת הידור, אלא תהילך אחר בו קובץ הקוד עובר דרך תוכנה שנקראת "מפרש – Interpreter" אליו קובץ הקוד מוזן, שורה אחר שורה. המפרש, עברו כל פקודה בשפת המקור, מבצע אוסף מוגדר מראש של פקודות מוכנה. לכל אחד מהתהליכים ישנו יתרונות וחסרונות, אך לא נרחיב על כך. בנוסף, ניהול הזיכרון בשפת Python הינו אוטומטי.

בשפת Python קיימ סוג קובץ אחד^[1] והוא בעל הסיומת ".py".
בשונה משפת C/C++ בה קיימת חלוקה בין קבצי קוד – בעלי הסיומת .c ו-.cpp, לבין המיכלים ספריות – בעל הסיומת h (header), בשפת Python מטבחו שימוש עבור שני השימושים בקובץ ".py", ועל זאת נרחיב בהמשך הפרק.

1.2 תחביר כללי

בשונה משפות תכנות כמו C/C++, בה המהדר מתעלם מירידות שורה והזחות וישנו צורך בתווים מיוחדים כמו ";" ו- "{}" כדי להגדיר את מבנה הקוד, בשפת Python מבנה הקוד מוגדר בעיקר על ידי השורות וההזחות. כל שורה מהוּה פקודה אחת בלבד, ולכן אין צורך בתו מיוחד להפרדה.
במבנה של אחריהם מופיע בлок קוד (ולאלות, פונקציות וכו') נסמן בסוף שורת ההגדירה של המבנה את התו - ":" , שמצוין על פתיחת הבלוק.
נד שורה וביצוע לה הזחה, וכל השורות שמצוות באותו הרמה נחשבות כחלק מהבלוק.
הזהחה המקובלת בפתיחת הבלוק בשפת Python היא בגודל של 4 רווחים, אך למעשה מספקת הזחה בגודל רווח אחד בשבייל זה. להלן דוגמה בסיסית להערכת התחביר:

```
x = 1 # no need to mention line separator character like ";"  
  
if x >= 1 : # no need to mention block boundary characters like "{}"  
    <statement> # Each indented line is considered part of the block  
  
x = 2 # first unindented line marks the end of the block
```

---

^[1] אמנים קיימות גם סיומות הבאות: ".pyd", ".pyo", ".pyc", ".pyw", ".pyd.", ".pyc.", ".pyw.". אך הן אינן נלמדות במסגרת הקורס ולכן גם לא צוינו, וכיום אין סותר את הרעיון המועבר בפסקה זו.

בשפת Python, הקצאת המשתנים מתבצעת באופן פשוט למדי – בתחילת שורה חדשה נבחר שם למשנהו שלנו ונבצע אליו השמה עם הערך הרצוי. על שם המשנה להתחיל מטא.

```
<new_variable> = <value>
```

ניתן להקצות ולחזור כמה משתנים באותה שורה, לדוגמה:

```
x, y = 1, 2
```

נשים לב כי אין צורך לציין את טיפוס המשנה! וזאת מכיוון שבשפת Python למשנים אין טיפוס קבוע, אלא רק לערכים.

לכן ניתן לבצע השמה של ערך מכל טיפוס, גם אם כרגע הוא מכיל ערך מטיפוס מסוים אחר. לדוגמה:

```
x = 1 # x contains an integer  
x = "Hello" # x now contains a string
```

במידה ונרצה לדעת מה טיפוס הערך שהמשנה מכיל משתמש בפונקציה `type` – המקבלת כารוגמנט את המשנה ומחזירה מחרוזת עם שם הטיפוס בפורמט הבא: `<class 'type_name'>`.
לדוגמה:

```
x = 1  
print(type(x)) # will print the string "<class 'int'>"
```

בדומה לשפות תכנות אחרות, ניתן גישה למשנה לא-קיים תגרום לשגיאת זמן ריצה ולהפסקת התוכנית.

ניתן להקצות משתנה "ריק" באמצעות אתחולו ל-`None`. מילת המפתח `None` משמשת כערך ריק.
לדוגמה:

```
x = None
```

- `None` אינו שקול ל-0, מחרוזת ריקה, `False` וכל מיני אובייקטים ריקים!
כיוון לכך אחד מהם הוא ערך תקין בפני עצמו, בזמן ש-`None` מייצג היעדר ערך.

1.4 קבצי קוד Python – "יבוא וריצה"

קיימות שתי דרכים לשימוש בקבצי קוד בשפת Python – הריצה כ- "תסריט – script" ו"יבוא". נציג בנפרד פירוט מלא על כל אחת מה דרכים.

1.4.1.1 הריצה כתסריט

בשונה משפת C/C++ בה קיימן מקום מוגדר ממנו התוכנית מתחליה להתבצע – הפונקציה (`main()`), בשפת Python אין מקום מוגדר לכך. לכן, קובץ ה-.py Python אותו נבחר להרץ – הוא יהיה זה שיקבע את "תסריט" התוכנית, כלומר ממנו התוכנית תתחל ותסתתיים.

במידה ונרצה שרירות קוד מסוימת בקובץ שלנו יורצו אך ורק כאשר הקובץ מורץ כתסריט, נכניס את אותן שורות הקוד לבlok הקוד הבא:

```
if __name__ == '__main__':
    statements
```

ה執ת הקובץ כתסריט משורה הפקודה (ה-shell) מתחבצע באופן הבא:

```
PS C:\PythonSummary> python myFile.py
```

בהרצת הקובץ כתסריט משורה הפקודה ניתן גם להעביר ארגומנטים, אך פעולה זו דורשת שימוש בכליים נוספים מתקדמים, וכך נרחיב על אפשרות זו בפרק 10.2.

1.4.2 "יבוא - Import"

כפי שכבר ציינו בתחילת הפרק, בשפת Python מתחבצע שימוש בסוג קובץ יחיד. עם זאת, אין זה אומר כי علينا לרשום תוכנה שלמה בקובץ בלבד, אלא שנוכל ליצור קבצים עם מימושים שונים ולהתיחס אליהם כל קובץ ספרייה, דומה לקבצי header משפת C/C++. ואז בתחילת הקובץ הראשי של התוכנה – זה שיורץ כתסריט, נבצע "יבוא" שלם באמצעות המשפט `import` עם שם של הקבצים שיצרנו ובכך נוכל להשתמש במימושים שלהם בקובץ הראשי. קובץ זה נקרא "מודול – Module".
"יבוא" קבצים מתחבצע באופן הבא:

הא `myFile.py` קובץ המכיל מימושים של פונקציות באופן הבא: `function_1, function_2 ... function_n`.
כך נבצע "יבוא" מלא ושימוש במימושים (במקרה זה פונקציות) שבקובץ `myFile.py` שבקובץ `myFile`:

```
import myFile # import the file/module
myFile.function_n() # n is the function number
```

במידה לנו לא זוקרים לכל המימושים שבקובץ אלא רק למימוש ספציפי נוכל לבצע "יבוא" נקודתי שלה בלבד:

```
from myFile import function_n
function_n() # direct access, without mentioning "myFile."
```


2 קלט ופלט – Input and Output

2.1 קלט

קלט מהמשתמש מתאפשר באמצעות הפונקציה `input` באופן הבא:

```
user_input = input(<prompt>) # prompt - optional, a string  
representing a default message before the input.
```

דוגמה לשימוש:

```
user_name = input("Enter your name: ")
```

הfonקציה מmirה את הקלט מהמשתמש ומחזירה אותו בתור מחוזת.

2.1.1 פלט

פלט מופק באמצעות הפונקציה `print` באופן הבא:

```
print(obj1, obj2, obj3, ...)
```

כאשר בירית המחדל היא שידפס רווח אחד בין כל אובייקט, ובוסף של ההדפסה תבוצע ירידת שורה.
במידה ואנו מעוניינים לשנות הגדרות אלו נציג זאת כך:

```
print(obj1, obj2, obj3, sep = "our_separator" , end = "our_end")
```

במקרה של הדפסת ערך או משתנה של מספר עשרוני, ובו נרצה לקבוע את מספר הספרות אחרי הנקודה
שידפסו, השתמש בפונקציה `print` באופן הבא:

```
print('%.#f' % <float_number>)
```

כאשר `#` הוא מספר הספרות המבוקש.

3 אופרטורים - Operators

3.1 אופרטורים אРИתמטיים

תחביר - Syntax	תיאור	אופרטור
$x + y$	חיבור	+
$x - y$	חיסור	-
$x * y$	כפל	*
x / y	חילוק	/
$x \% y$	מודולו – שארית החלוקת	%
$x // y$	חלוקת בשלים – ערך שלם תחתון של המנה	//
$x ** y$	חזקה – מחשב את האופרנד הראשון בחזקת האופרנד השני, כלומר את x^y	**

אופרטורים השוואתיים

3.2

תחביר – Syntax	תיאור	אופרטור
$x == y$	שווין בין ערכי המשתנים	$==$
$x != y$	שוני בין ערכי המשתנים	$!=$
$x > y$ $x < y$	גדול ממש קטן ממש	$<$, $>$
$x >= y$ $x <= y$	גדול או שווה קטן או שווה	$<=$, $>=$

אופרטורים אלו מוחזרים ערך בוליאני בהתאם לנוכנות הביטוי.

אופרטורים לוגיים

3.3

בשפת Python ישנו לשולה אופרטורים לוגיים, המשמשים לצירת ביטוי מורכב עבור משפט תנאי ולשלוב של כמה תנאים שונים תחת אותו ביטוי. להלן האופרטורים לפי סדר הקדימות:

1) **not** – כאשר האופרטור הלוגי **not** מופיע לפניו בביטוי במשפט תנאי, משפט התנאי יחזיר **True** כאשר הביטוי הכללי מחזיר **False**. משמש למקורה בו נרצה שתתבצע פעולה רק כאשר תנאי מסוים בהכרח **לא** מתקיים. זהה רענוןית לאופרטור הלוגי “!” בשפת C/C++.

2) **and** – אופרטור זה מופיע בין ביטויים ובכך מחברם לידי ביטוי אחד. הביטוי המאוחד יחזיר **True** אם ורק אם כל משפטי התנאי שמצדדיו מוחזרים גם **True**. במקרה ואחד מהביטויים יהיה **False**, הביטוי המאוחד יחזיר **False**. זהה רענוןית לאופרטור הלוגי “&&” בשפת C/C++.

3) **or** – בדומה לאופרטור **and** גם האופרטור **or** מאחד בין ביטויים, אך בשונה ממנו הביטוי המאוחד יחזיר **True** כאשר לפחות אחד מהביטויים שמצדדיו מוחזיר **True**. זהה רענוןית לאופרטור הלוגי “||” בשפת C/C++.

דוגמה לשימוש באופרטורים:

```
x, y = 2, 3
print(x>1 and y>1) # will print True
print(x>1 or y>1) # will print True
print(not x>1) # x>1 is True, so not True is False. will print False
```


3.4 אופרטורי השמה

בשפת Python ערכים מועברים "by reference", ולכן כאשר נבצע השמה של משתנה קיימן כלשהו למשתנה חדש, המשתנה החדש הוא למעשה רפנס של המשתנה המקורי.

בעקבות כך, אם ביצענו השמה שכזו, علينا לזכור בחשבון שיתכן וערך המשתנה המקורי ישפיע משינוי שיבוצע במשתנה החדש - הרפנס.

בטיפוסים שאינם ניתנים לשינוי ("Immutable") כמו לדוגמה מספרים ומחרוזות, ביצוע שינוי בערך מטיפוס שזכה מקצת מקום חדש בזיכרון ובו הערך לאחר השינוי. וכך בטיפוסים שאינם ניתנים לשינוי אין חשש ממשינויים לא מבוקרים.

אך בטיפוסים הנитנים לשינוי ("Mutable"), כמו לדוגמה רשימות ו אובייקטים של מחלקות שיצרנו, החשש ממשינוי לא מבוקר קיים, שכן ביצוע שינוי ברפנס למשתנה מטיפוס זה יוצר שינוי גם במשתנה המקורי ! לשפת Python ישנו כמה כלים לייצרת עותקים "אמיתיים" של משתנים, שבהם אין חשש לשינויים לא מבוקרים, עליהם נרחיב בפרק על טיפוסי נתונים.

תחבר – Syntax	תיאור	אופרטור
$x = 5$ $x = y$ $x = y + 5$	השמה של ערך, משתנה או ביטוי אל תוך המשתנה.	=
$x @= y$ והוא שקול לביטוי $x = x$	<u>נומן:</u> @ - אופרטור אריתמטי (مالו שהגדכנו ב-3.1) הפעלת האופרטור האריתמטי @ בין האופרנדים והשנת התוצאה אל האופרנד השמאלי	@=

- האופרטורים האונאריים "++" ו"--" לא קיימים בשפת Python !
- גם האופרטור הטרינארי "?" לא קיים בשפת Python, אך ישנה דרך למש את הלוגיקה שלו עם שימוש מיוחד במשפט התנאי if, אותה נציג בפרק 5.1 .

3.5 אופרטורי זהות

בשפת Python ישנו שני אופרטורי זהות: האופרטור **is** והאופרטור **in**.

- כאשר האופרטור **is** פועל בין אובייקט לבין ערך פעולה תהיה לאופרטור “==”, כלומר תבצע השוואה בין הערך שבאובייקט לערך, ובהתאם לתוצאה יוחזר ערך בוליאני.

כasher האופרטור **is** פועל בין שני אובייקטים, יבדק שוויון זהותם ביןיהם, שבסונה מהאופרטור “==” בו השוויון בא לידי ביטוי בערך שבאובייקט בלבד, השוויון שיבדק הוא האם שני האובייקטים הם למעשה אותו אובייקט, כלומר, אם הם מייצגים את אותה כתובות בזיכרון. במקרים אחרות, האופרטור **is** בודק האם אחד האובייקטים הוא רפנסו לאובייקט השני. האופרטור **is** מחזיר ערך בוליאני בהתאם.

האופרטור **is** הינו סימטרי, כלומר ערך ההחזרה של הביטוי “**y is x**” זהה לשול הביטוי “**x is y**”.

- האופרטור **in** פועל בין אובייקטים וערכים, כאשר הוא מבצע בדיקה אם ערך או אובייקט כלשהו

נמצאים בתוך אובייקט או ערך המציג מבנה נתוניים כלשהו.

לכן, על האופרנד הימני ולהיות מתייפוס נתונים איטרטיבי. טיפוסי נתונים كالו נציג בפרק הבא.

האופרטור **in** מחזיר ערך בוליאני בהתאם.

דוגמה לשימוש באופרטורים:

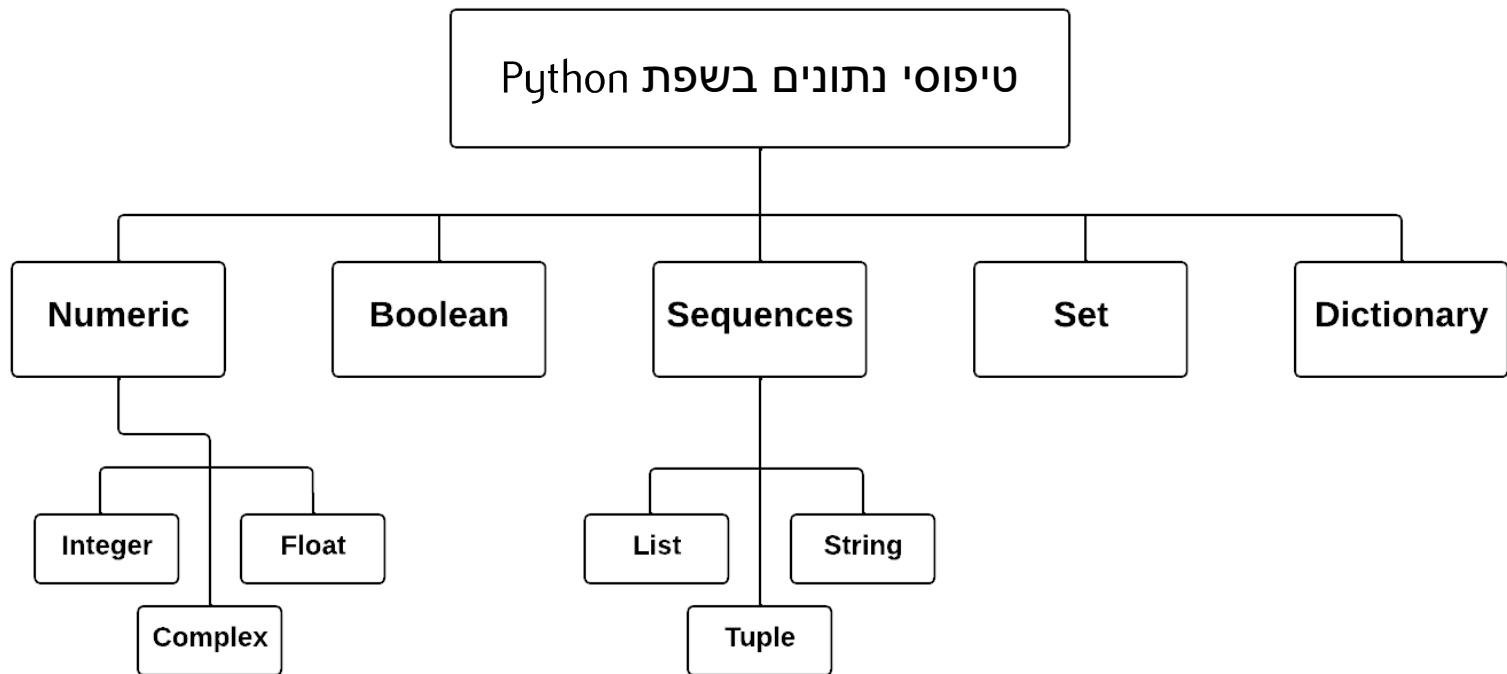
```
x = 1
print(1 is x) # will print True
y = x
print(x is y) # will print True
y += 1
print(x is y) # will print False, according to the explanation on 3.4

list = [1,2] # List type, iterable
print(1 in list) # will print True
print(x in list) # will print True, because 1 is in the list
print(1 in x) # will raise an exception, because x isn't iterable
```


4 טיפוס נתונים – Data Types

בפרק זה נציג את טיפוסי הנתונים המובנים בשפת Python.
להלן דיאגרמה ובה כל טיפוסי הנתונים:

במהלך הפרק נציג פירוט עבור כל אחד מטיפוסי הנתונים הנ"ל, ובו נביא את האופרטורים שניתן להפעיל עליו, את המethodות השימושות שלו ופונקציות שניתן להפעיל על מופעיו.

. 5.2.3 Dictionary ו-List Comprehension • לא מוצג בפרק זה, ומובא במרקץ בפרק 3

4.1 מספריים – Numeric

בשפת Python ישנו 3 טיפוסי נתונים מספריים שונים:

- int – טיפוס לייצוג מספרים שלמים. קיצור של המילה Integer – מספר שלם.
- float – טיפוס לייצוג מספרים ממשיים.
- complex – טיפוס לייצוג מספרים מרוכבים.

4.1.1 מספרים שלמים – int

באמצעות משתנה מטיפוס int ניתן לייצג כל מספר ב- $\mathbb{Z}$ – קבוצת המספרים השלמים. הקצהה של משתנה מטיפוס int תבוצע על ידי אתחול המשתנה למספר שלם כלשהו.

```
x = 1 # the type of x is int
```

4.1.2 מספרים ממשיים – float

בamuցuות משתנה מטיפוס float ניתן לייצג כל מספר ב- $\mathbb{R}$ – קבוצת המספרים ממשיים. הקצהה של משתנה מטיפוס float תבוצע על ידי אתחול המשתנה למספר עם נקודה עשרונית כלשהו. אם נרצה משתנה מטיפוס float שערךו הוא מספר שלם a כלשהו, נאתחל את המשתנה למספר 0.a.

```
x = 1.2 # the type of x is float
```

```
x = 1.0 # x contains an integer, but the type of x is float
```

4.1.3 מספרים מרוכבים – complex

בamuցuות משתנה מטיפוס complex ניתן לייצג כל מספר ב- $\mathbb{C}$ – קבוצת המספרים המרוכבים. הקצהה של משתנה מטיפוס complex תבוצע על ידי אתחול המשתנה באופן הבא:

```
x = a + bj # the type of x is complex
```

כאשר β , a הם ערכים מספריים מפורשים (אינם משתנים) מטיפוס int או float, ו- bj הוא הקבוע המרוכב.

הצבת משתנים (אם הם מכילים ערך מסוים) במקום a או β תוביל לשגיאת זמן ריצה שכתוכאה ממנה תזרק חריגה והתוכנית תעצר.
הקצאת משתנה מטיפוס complex על ידי משתנים תבוצע כמו בדוגמה הבאה:

```
x = 1  
y = 2  
z = complex(x,y) # z = 1 + 2j
```

ניתן לגשת לחלק ממשי ולהחלק המדומה של המשתנה בנפרד, נדגים זאת על הדוגמה לעיל:

```
print(x.real) # will print 1.0  
print(x.imag) # will print 2.0
```


4.1.4 המרה בין הטיפוסים המספריים

המרה טיפוס משתנה מספרי מתבצעת על ידי הבנאים של כל אחד מהטיפוסים – `(int(), float(), complex())`.

ניתן לבצע המרה בין הטיפוסים `int` ו-`float`.

המרה מטיפוס `int` ל-`float` תקח את המספר השלם שבמשתנה מטיפוס `int` ותחזיר אותו עם 0. בסוף, וההמרה מטיפוס `float` ל-`int` תחזיר את החלק השלם שבמשתנה מטיפוס `float` על ידי השמתה הנקודה העשורתית והספרות שאחריה.

ניתן להמיר משתנה מטיפוס `int` או `float` לטיפוס `complex`, אך במקרה ההופך לא ניתן. ההמרה למעשה מחליפה את הציגה המלאה או העשורתית של המספר בהציגה המרוכבת שלו, כלומר מספר זהה בחלק ממשי ו-0 בחלק המדומה (j^*).

```
x = 1
y = 2.1
z = int(y) # convert float to int, now z = 2
z = float(x) # convert int to float, now z = 1.0
z = complex(x) # convert int to complex, now z = 1+0j
z = complex(y) # convert float to complex, now z = 2.1+0j
z = int(z) # attempt to convert complex to int, will raise an error!
```

4.2 בוליאנים – Boolean

בדומה לשפות תכנות רבות, גם בשפת Python קיימים טיפוס הנתונים הבוליאני המיצג ערךאמת או שקר. אמת מיוצגת על ידי `True` ושקר על ידי `False`, עם דגש על האות הגדולה בתחילתן.

למעשה, האופרטורים הלוגיים שהגדכנו בפרק 3.3 הם אופרטורים בין משתנים או ערכים מטיפוס בוליאני.

רצפים היא כינוי לקבוצה של טיפוסי נתונים בשפת Python, שהמשותף להם הוא שהם מתארים אוסף של אובייקטים מסוודרים בסדר מסוים. בשפת Python ישנו שלושה טיפוסי רצפים שונים:

- 1) – רשימה מסודרת של איברים מטיפוסים שונים. דומה רעיון לסדרה מתמטית.
- 2) – ח-יה סדרה של איברים מטיפוסים שונים.
- 3) – מחרוזת.

נזכיר אתם בכללות יחד עם התכונות המשותפות שלהם חולקים, ובהמשך נתמקד בכל אחד ואחד מהם ובתכונות הייחודיות לו, למעט טיפוס הנתונים Tuple שכל תכונתו מסתכמה בתכונות המשותפות שנציג.

טיפוס הנתונים	תחביר – Syntax	ביצוע שינוי לאחר הקצהה
List – רשימה	<code>x = [obj1, obj2, ...]</code>	ניתן לשינוי Mutable
Tuple – ח-יה סדרה	<code>x = (obj1, obj2, ...)</code> עם איבר בודד: <code>x = (obj1,)</code>	בלתי ניתן לשינוי Immutable
String – מחרוזת	<code>x = "my string"</code> או <code>x = 'my string'</code>	בלתי ניתן לשינוי Immutable

מהות ההבדל בין List ל-Tuple הוא באפשרות לביצוע שינוי לאחר הקצהה.

אופרטורים

- "+ " – שרשור של רצפים מאותו סוג, כלומר `y + x = z` מוגדר אם `x` ו-`y` הם מאותו סוג של רצף.
- "* " – נקרא אופרטור הפיזור, ולמעשה מחליף את איברי הרצף מופרדים באמצעות רווח יחיד. ניתן לומר שהוא "מפשט" את הרצפים. הפעלת האופרטור על רשימה או ח-יה סדרה תחזיר את איברי הסדרה כשרווח מפץ ביןיהם, ללא הסוגרים והפסיקים. הפעלת האופרטור על מחרוזת תתייחס לכל תו כאיבר, ותחזיר את המחרוזת כאשר יש רווח יחיד בין כל תוו.
- "[start : end : step]" – אופרטור Slicing. משמש ליצירת עותק של הרצף כאשר `start` הוא האינדקס של האיבר הראשון (לא-כולל) ו-`end` הוא האינדקס של האיבר האחרון (לא-כולל) ו-`step` הוא הקפיצה באינדקסים מהם נבחר איברים לעותק. במידה ולא צינו `start` ו-`step` הפעולה תבצע על ערכי ברירת מחדל – `start = 0` ו-`step = 1`. במקרה ונרצה את הרצף בסדר הפוך, השתמש ב-Slicing באופן הבא: `[start : end : -1]`.
- שימוש ב-Slicing אינו משנה את אובייקט הרצף המקורי!

מתודות

יהא **seq** רצף כלשהו.

- **seq.count(value)** – מוחזירה את מספר המופיעים של **value** ברצף.

- **seq.index(value)** – מוחזירה את האינדקס של המופיע הראשון של **value** ברצף.
במידה ו-**value** לא נמצא כל ברשימה תיזרק חריגה והתוכנית תיעצר!
לכן במידה ואנו מעוניינים כי התוכנית תמשך נשתמש במתודה תחת **try-except**.

פונקציות

יהא **seq** רצף כלשהו.

- **len(seq)** – מוחזירה את אורך הרץף.

- **min(seq), max(seq)** – מוחזירה את האיבר המינימלי/מקסימלי ברצף.
השימוש בפונקציות אלו מתאפשר רק אם כל איברי הרץף הינם מאותו הטיפוס, אחרת תיזרק חריגה!

- **tuple(seq), list(seq)** – בנאים של List ו-Tuple. נחלק למקירם:

(1) כאשר **seq** מטיפוס List – הפונקציה **tuple(seq)** תחזיר ח-יה סדרה שאיבריה זהים לאיברי הרשימה **seq** ומוסדרים באותו סדר, והפונקציה **list(seq)** תחזיר את **seq** עצמו – שכן **seq** היא כבר רשימה.

(2) כאשר **seq** מטיפוס Tuple – הפונקציה **list(seq)** תחזיר רשימה שאיבריה זהים לאיבריה של הח-יה הסדרה **seq** ומוסדרים באותו סדר, והפונקציה **tuple(seq)** תחזיר את **seq** עצמו – שכן **seq** היא כבר ח-יה סדרה.

(3) כאשר **seq** מטיפוס String – הפונקציה **list(seq)** תחזיר רשימה כך שכל אות במחרוזת **seq** היא איבר ברשימה כסדר האיברים הוא לפי מיקום האותיות במחרוזת, והפונקציה **tuple(seq)** תחזיר ח-יה סדרה באותו האופן.

כמו שניתן לראות, שיטה זו אינה יעילה כאשר נרצה שאיברי הרשימה או הח-יה הסדרה יהיו מילוט המחרוזת.

במקרה זה נועד **split** להשתמש במתודה **split** הייחודית למחרוזות, שמחזירה רשימה שכל איבר בה הוא מילה במחרוזת, המסדרת לפי סדר המילים במחרוזת.
אין מתודה שמחזירה ח-יה סדרה באופן דומה אך אין צורך, כיוון שאנחנו יכולים באמצעות **split** לקבל רשימה אותה נהפוך בקלות לח-יה סדרה באמצעות **() tuple**.

Packing and Unpacking

כאשר אנו מקצים ומאתחלים משתנה מטיפוס רצף, אנו למעשה מבצעים פעולה שנקראת "Packing" – קלומר "ארזים" מספר איברים כלשהם אל תוך "ארץ" כלשהו, כאשר ה"הארדים" הם רשימות, ח-יות סדרות ומחוזות.

ק"י מת לרך גם פעולה הפוכה שנקראת "Unpacking", שמצויה את האיברים ש"ארצנו" מתוך ה"ארץ". פעולה ה-"Unpacking" מתבצעת על ידי ביצוע השמה באזזה השורה של ה"ארץ" – הרץ אל תוך מספר משתנים, שמספרם זהה למספר האיברים ברכף תיזרק חריגה והתוכנית עצרת.

אם מספר המשתנים אינו זהה למספר האיברים ברכף תיזרק חריגה והתוכנית עצרת!
ניתן לבצע "Unpacking" עם מספר משתנים קטן מאשר האיברים ברכף רק אם אחד מהמשתנים מגיע עם אופרטור הפיזור "*" .

```
x = [1,2,3]
a,b,c = x
print(a,b,c) # will print 1 2 3
c, *d = x
print(c) # will print 1
print(d) # will print [2,3]
```


כיוון שבונה מטיפוסי הרצפים האחרים, רשיימה היא טיפוס הנitin לשינוי (Mutable) קיימות לו מגוון מתודות ייחודיות שמרתתם לבצע מגוון שינויים ברשיימה קיימת.

מתודות ייחודיות

תהא **list** רשיימה כלשהי.

- **list.append(value)** – מוסיף את האיבר `value` לסוף הרשיימה.
- **list.insert(index, value)** – מוסיף את האיבר `value` למקום ה-`index` ברשימה.
- **list.extend(otherSeq)** – משרשת לסוף הרשיימה רשיימה אחרת. עבור ארגומנט `otherSeq` שהוא מחרוזת, תושירר לסוף הרשיימה `list` רשיימה זהה לרשיימה שתיצור (`list + otherSeq`).
- **(value)remove()** – מוחקת את המופיע הראשון של האיבר `value` ברשיימה.
ניסיין מחייבת איבר שאינו נמצא כלל ברשיימה תגרום לזריקת חריגה ועיצוב התוכנית!
לכן במידה ואני מעוניינים כי התוכנית תמשך משתמש במתודה תחת `try-except`.
בנוסף, אם נרצה למחוק איבר לפי מקוםו ברשיימה משתמש במלת המפתח `del` באופן הבא:
`del list[index]`
- **list.pop(index)** – מוציאה מהרשימה את האיבר במקום ה-`index` ומחזירה אותו.
- **list.copy()** – מחזירה עותק של הרשיימה עם מקום חדש בזיכרון.
כיוון שבשפת Python בירית המחדל היא שערכים מועברים על ידי reference, בעיות רבות עלולות להגרם בשימוש של טיפוסים הניטנים לשינוי כמו רשיימה, בעיות אותן הזכרנו בפרק 3.4.
אציג זאת בדוגמה הבאה:

```
x = [1, 2, 3]
y = x
y[0] = 6
print(x[0]) # will print 6 although we changed y, not x
```

למרות שביצענו שינוי ב-`y`, השינוי התרบצע גם על `x`.
ברוב המקרים לא נרצה תלות כזו אלא עותק נפרד בעל מקום אחר בזיכרון, ולשם כך משתמש במתודה `copy`.
במידה וברשיימה לה נרצה ליצור עותק קיים איבר שהוא עצמו רשיימה, שינוי של תת הרשיימה בעותק ישפייע על תת הרשיימה המקורי, ולמצב זה המתודה `copy` אינה מספיקה.
נראתה פונקציה המשמשת למצב שכזה.

פונקציות

- **list.deepcopy()** – מדובר בפונקציה `deepcopy` של המודול `copy`, שתפקידה הוא ליצור העותק של הרשיימה שהיא מקבלת, וגם ליצור העותקים גם לתתי-רשימות בתוך הרשיימה הראשית, ולמעשה היא הפתרון לבעה שהציגנו במתודה `(list.copy())`.
- המודול `copy` אמנם חלק מהספריות המובנות ולכן יש לייבא אותה באמצעות כתיבת השורה `"import copy"` בתחילת הקובץ.

Format Strings

באמצעות Format Strings נוכל ליצור מחרוזות שמשולבות בהן ערכים של משתנים בתוכנית. השימוש הכללי נראה כך:

```
str = f"content {obj1} content {obj2} content"
# for example
x = 5
print(f"The price of the product is: ${x}") # will print "The price
                                              of the product is: $5"
```

METHODS "יחודיות"

תזה str מחרוזת כלשהי.

- str.startswith(otherStr), str.endswith(otherStr) – בודקת אם המחרוזת str מתחילה או מסתיימת בתת-מחרוזת otherStr כלשהי ומחזירה ערך בוליאני בהתאם.
  - str.strip() – מוחקמת רווחים מתחילה ומסוף המחרוזת. דומה לפונקציה trim בשפת C++.
  - str.islower(), str.isupper() – בודקת אם המחרוזת מורכבת ככל מהאותיות קטנות או גדולות באנגלית ומחזירה ערך בוליאני בהתאם.
  - str.isdigit(), str.isalpha() – בודקת אם המחרוזת מורכבת ככל מהאותיות באנגלית או מספרות ומחזירה ערך בוליאני בהתאם.
  - str.isspace() – בודקת אם המחרוזת מורכבת ככל מתווי רווח (רווח, טאב, ירידת שורה) ומחזירה ערך בוליאני בהתאם.
  - str.find(otherStr) – מחזירה את האינדקס של המופיע הראשון של המחרוזת str בתוך str. במידה ו-str otherStr אינה תת מחרוזת של str המתודה תחזיר -1, זאת בשונה מהמתודה index(value) המשותפת לרצפים, שבמקרה זה הייתה זורקת חריגה וורמת לעצירת התוכנית.
  - str.replace(a, b) – יוצרת עותק של המחרוזת str בה כל מופע של המחרוזת a הוחלף ב- b.
- ```
str = "AA"
print(str.replace("A", "B")) # will print "BB"
```
- str.split() – מחזירה רשימה (List) שכל איבר בה הוא מילה במחרוזת, המסדרת לפי סדר המילים במחרוזת. הגרסה המלאה של המתודה היא str.split(separator, maxsplit), כאשר separator הוא התו שמספריד בין המילים והוא רווחים כברירת מחדל, ו-maxsplit הוא מספר השילובים.



בשפת Python מילון הוא מבנה נתונים המגדיר אוסף של מפתחות - Keys וערכים - Values, המורכב ממיפוי חד-ערך בין מפתח לערך.

המילון דומה רעיון של Map בשמת C++, אך בשונה ממנו במילון אין הגבלה על הטיפוס של המפתחות והערכים. יצירת מילון ויתחולו מתבצעת באופן הבא:

```
myDictionary = {key1 : value1, key2 : value2, ...}  
myDictionary = {} # empty dictionary
```

הוספה זוג חדש של מפתח-ערך או עדכון ערך של מפתח קיים לאחר האתחול הראשוני מתבצע כך:

```
myDictionary[new_key] = new_value # add a new key-value pair to the dictionary  
myDictionary[key1] = updated_value # This will update the value of key1
```

ניתן לגשת לערך באמצעות המפתח שלו באופן הבא:

```
x = myDictionary[key1] # x contains the value of key1
```

כדי לבדוק אם אובייקט כלשהו הוא מפתח במילון השתמש באופרטור הזהות `in` שהגדכנו בפרק 3.5. לדוגמה:

```
print(key1 in myDictionary) # This will print True
```

מתודות

יהא `dict` מילון כלשהו.

- `()() dict.keys()`, `dict.values()` –מחזירה אובייקט "view" איטרטיבי, שמהווה מעין "חלון" ומאפשר להציג את איברי המפתחות/ערכים של המילון.
`()() dict.items()` מחזירה אובייקט "view" שמאפשר להציג את איברי המילון כזוג סדר (`key, value`).

- `(key) dict.pop()` – מקבלת מפתח כารוגמנט, מחזירה את הערך המתאים לוותה המפתח ומוחקת מהמילון את אותו הזוג.

במידה ולא קיים במילון מפתח מתאים לזה שנשלח כารוגמנט תזרק חריגה והתוכונית תיעצר!
לכן במידה ואני מעוניינם כי התוכנית תנשך משתמש במתודה תחת `try-except`.
דרך נוספת למחיקת איבר היא באמצעות מילת המפתח `del`.

- `dict.clear()` – מוחקת את כל הזוגות במילון כך שלאחר מכן המילון ריק.

פונקציות

יהא `dict` מילון כלשהו.

- `len(dict)` – מחזירה את מספר הזוגות שבמילון.

4.5 קבוצה – Set

בשפת Python קבוצה היא מבנה נתונים המכיל אוסף לא-סדר של ערכים, כאשר כל ערך יכול להופיע בקבוצה פעמי אחת בלבד. זהה רעוניות לקבוצה מתמטית. קבוצה יכולה להכיל ערכים מטיפוסים שונים, ובתנאי שהם מטיפוס המוגדר כבלתי ניתן לשינוי (Immutable).

כמפורטה מכך שקבוצה היא אוסף לא-סדר היא אוסף ללא אינדקסים, אך למרות זאת קבוצה היא מבנה נתונים איטרטיבי, וישנם דרכם לעבור על איברי הקבוצה אותן נציג בפרק זה. יצירת קבוצה חדשה ואיתחוללה מתבצעת באופן הבא:

```
set = {obj1, obj2, ...}
# to create an empty set:
set = set() # that because "set = {}" will create an empty dictionary
```

- בשפת Python קבוצה לא יכולה להכיל אובייקט שהוא עצמו קבוצה ! כיון שקבוצה לא יכולה להכיל ערכים מטיפוסים הנתינים לשינוי, כאשר טיפוס הנתונים Set ניתן לשינוי (Mutable) .

אופרטורים

- " | " – אופרטור האיחוד, מוחזיר את הקבוצה המתקבלת מהאיחוד - ס של שתי הקבוצות.
- "&" – אופרטור החיתוך, מוחזיר את הקבוצה המתקבלת מהחיתוך - ח של שתי הקבוצות.
- " - " – אופרטור ההפרש, מוחזיר את הקבוצה המתקבלת מההפרש - \ של שתי הקבוצות.
- " ^ " – אופרטור ההפרש הסימטרי, מוחזיר את הקבוצה המתקבלת מההפרש ההסימטרי – 4 של שתי הקבוצות.
- ">=", "<=" – אופרטור לבדיקת הכליה. בודק אם קבוצה מוכלת/מוכלת-שווה לקבוצה אחרת ומחזיר ערך בוליאני בהתאם.
- ניתן להשתמש בכל אחד מהאופרטורים לעיל, למעט האחרון, בשילוב עם השמה – |=, |=, &=, -=, ^=, <=, >= . קיימות גם מתודות לביצוע פעולות אלו, אך השימוש באופרטורים נוח יותר.

מתודות

תפקיד `set` קבוצה כלה!.

- (`set.add(value)` – מוסיף את הערך `value` לקבוצה. אם הערך `value` כבר שייך לקבוצה לא יתבצע דבר.
- (`set.remove(value)` – מסירה את הערך `value` מהתוכנית ! ניסיין הסרת ערך שאינו נמצא בקבוצה תגרום לזריקת חריגה ועצירת התוכנית !
- (`set.discard(value)` – מסירה את הערך `value` מהתוכנית, אך בשונה מרחתודה `remove`, אם הערך אותו ניסינו להסיר לא נמצא בקבוצה לא יתבצע דבר והתוכנית תמשך.
- (`set.copy()` – מוחזירה עותק של הקבוצה בעל כתובות חדשה בזיכרון.
- (`set.clear()` – מוחקת את כל איברי הקבוצה כך שלאחר מכן הקבוצה ריקה.

פונקציות

תזהה `set` קבוצה כלה.

• – תחזיר את מספר האיברים בקבוצה `len(set)`.

• – תחזיר את האיבר המינימלי/מקסימלי ברכף `min(set), max(set)`.

• – תחזיר רשימה ממויינת של איברי הקבוצה בסדר עולה `sorted(set)`.

השימוש בפונקציות אלו מתאפשר רק אם כל איברי הרצף הינם מאותו הטיפוס, אחרת תיזרק חריגה!

• (`sum(set)` – אם `set` היא קבוצת מספרים, הפונקציה תחזיר את סכום איברי הקבוצה.

במידה ואחד מאיברי הקבוצה אינם מספר, תיזרק חריגה והתוכנית תעצר!

5 בקרת זרימה – Control Flow

בשפת Python, בדומה לשפות תכנות רבות, בקרת הזרימה מתבצע בעיקר באמצעות SCI מבני בקרה:

- לולאות – לולאת `while`, לולאת `for`
- משפט/פקודת תנאי – משפט התנאי `if`

החל מגרסת 3.10 של שפת Python שוחררה בשנת 2021, התווסף לשפה משפט תנאי חדש בשם-`match-case` זהה למשפט התנאי "switch-case" המוכר לנו משפת C/C++. אך מכיוון שבמסגרת הקורס אנו עובדים עם גרסה 3.6, משפט תנאי זה אינו נלמד ולכן לא נרחיב עליו.

5.1 משפט התנאי `if`

הרכבת משפט התנאי `if` תתבצע באופן הבא:

```
if <condition>:  
    statements  
elif <condition>: # optional, same as "else if" from C/C++  
    statements  
else: # optional  
    statements
```

בנוסף, קיים שימוש מיוחד בתנאי `if` שאופן פועלתו אנלוגי לאופרטור הטרינארי "??" משפת C/C++, המאפשר להגדיר שתי פעולות ומשפט תנאי, כך שאחת הפעולות תתמש בהתאם לתוצאה של משפט התנאי, וכל זאת בשורה אחת בלבד:

```
<statement_1> if <condition> else <statement_2>  
# for example: (x is a numeric variable)  
print("x is greater than 3") if x > 3 else print("x is less than 3")
```

או שני משתנים במקומ שתי הפעולות כך שלבסוף תתבצע השמה של אחד מהמעתנים, לדוגמה:

```
x, y = 1, 2  
bigger = x if x > y else y # bigger = 2
```

- האופרטור מוגדר לצמד `if-else` בלבד, ולכן לא ניתן להשתמש בו עם הצמד `if-elif`.

5.2 לולאות

בשפת Python קיימים שני סוגי של לולאות – לולאת while ולולאת for.
בדומה לשפות תכנות אחרות, מוגדרים המשפטים continue ו- break המאפשרים שליטה בזרימת הלולאה.

• גורם לסיום האיטרציה הנוכחיית ויציאה מהלולאה.

• גורם לסיום האיטרציה הנוכחיית וממשיך ישר לאיטרציה הבאה של הלולאה.

ברוב המקרים נמקם משפטיים אלו בתוך משפט תנאי כאשר ביטוי התנאי יהיה צהה שאם הוא מתקיים נרצה לסיים את האיטרציה והኖchet, ואז להמשיך לאיטרציה הבאה או לצאת מהלולאה ולהמשיך בתוכנית.

5.2.1 לולאת while

הגדרת לולאת while תבוצע באופן הבא:

```
while <condition>:  
    statements
```

• **הלולה do לא קיימת בשפת Python !**

5.2.2 לולאת for

בשפת Python ישנה גישה שונה בימוש לולאת for, צו שכביר בשלב הגדרת הלולאה מצהירים על איזה אוסף נרצה לעבור, ובאופן אוטומטי מגדרה את תנאי העצירה שלה לגודל האוסף.
גישה זו נוחה וקלה, משפרת את הקריאה ובטוחה מבחינה זכרון.
הגדרת לולאת for תבוצע באופן הבא:

```
for i in <iterable>:  
    statements
```

כאשר:

• **<iterable>** הוא ערך או משתנה מטיפוס נתונים המהווה אוסף איטרטיבי.
כל האוספים המובנים בשפת Python – List, Tuple, String, Dictionary – ו- Set עוניים על הגדרה זו.

• **i** הוא שם המשתנה המקובל בכל איטרציה של הלולאה ערך של פריט אחר מהאוסף.
ניתן להחליף את האות **i** בכל אות או מילה אחרת שנחפוץ.

הלולאה תבצע כאשר היא סימנה לעבור על כל פריטי האוסף, כך שלמעשה תנאי העצירה שלה הוא כאשר מספר האיטרציות גדול ממספר הפריטים באוסף.
ישנו עוד כמה גרסאות לולאת for בשפת Python העושות שימוש בפונקציות המובנות בשפה.
נציג פונקציות אלו ואת הגרסאות לולאת for שהן יוצרות.

הפונקציה range

היא פונקציה מובנית בשפת Python, המתקבלת מספר שלם `ch`, ומחזירה אוסף איטרטיבי עם `ch` פריטים החל מ-0 עד `ch` בסדר עולה. נשתמש בפונקציה `range` באופן הבא:

```
myRange = range(stop) # the basic form, will return sequence from 0 to 9  
myRange = range(start, stop, step) # start and step are optional
```

כאשר:

- `start` הוא הערך ההתחלתי של הרץ' שהפונקציה תחזיר. ערך ברירת המחדל שלו הוא 0.
- `stop` הוא הערך בו מסתיים הרץ' (לא כולל).
- `step` הוא ההפרש בין כל איבר ברצף. ערך ברירת המחדל שלו הוא 1.

נניח ואני רוצים להציג לולאת `for` "כלאotic" – זו הדומה ללולאת `for` בשפת C/C++ בה אנו מגדירים שירוט את מספר האיטרציות שנרצה שהיא תבצע. כך נעשה זאת בקלות באמצעות הפונקציה `range`:

```
for i in range(stop):  
    statements
```

בלולאה זו יתבצעו "stop" איטרציות, ו- `i` מקבל במהלך האיטרציות כל ערך שלם בתחום (1 – [0, `stop` – 1].

הפונקציה enumerate

היא פונקציה מובנית בשפת Python, המתקבלת `<iterable>` כלשהו ומחזירה אוסף איטרטיבי של זוגות-סודרים (`Tuple` של שני איברים) בפורמט הבא: (`<iteration_number>, <item>`), שבעל איטרציה `i` מקבל את הזוג המתאים למספרה. ניתן גם להויס משטנה נוסף לצד `i` ואז כל אחד מהם יקבל שירוט את ערכי הזוג-הסדר.

במידה ונרצה לדעת בכל איטרציה מה מספרה, שעבור טיפוס נתוניים מסווג רצף מספר זה הוא גם האינדקס של אותו פריט, נשתמש בפונקציה `enumerate` באופן הבא:

```
for i in enumerate(iterable): # i contains a tuple  
    statements  
for i,e in enumerate(iterable): # i contain the index and e contains the item  
    statements
```


Comprehension 5.2.3

היא דרך מהירה וקצרה ליצור אוסף חדש מຕוך אוסף איטרטיבי קיים, וזאת על ידי מעבר על כל פריטי האוסף באמצעות לולאת `for`, והגדרת פעולה חישוב שתבוצע על כל פריט לפני שיכנס לאוסף החדש.

קיים גם אפשרות הפעלת החישוב, להוציאו לרשימה חדשה רק פריטים מסוימים מתוך האוסף וזאת ע"י ביטוי תנאי, כך שפריטים שבביטוי התנאי יჩזרו ערך `False` לא יכנסו לרשימה.

ניתן להשתמש ב- Comprehension כדי ליצור אוסףים מטיפוס הנתונים הבאים:

- Dictionary – Dictionary
- Set – Set
- List – List

שימוש ב- Comprehension ליצור רשימה וקבוצה מתבצע באופן הבא:

```
new_list = [<expression> for x in <iterable>] # List Comprehension  
new_set = {<expression> for x in <iterable>} # Set Comprehension  
# optional - with condition  
new_list = [<expression> for x in <iterable> if <condition>]  
new_set = {<expression> for x in <iterable> if <condition>}
```

כasher:

- **<expression>** הוא ערך או משתנה מטיפוס נתונים המהווה אוסף איטרטיבי שמננו ליצור את האוסף החדש. כל האוסףים המובנים בשפת Python – List, Tuple, String, Dictionary – ו- Set עונים על הגדרה זו.
- **<expression>** הוא ביטוי חישובי קלשו על **x**, שמקבל פריט מהאוסף בכל איטרציה.
[!] יש לוודא כי כל פריט הרשימה מוגדרים לפעלת חישוב זו, אחרת תיזרק חריגה והתוכנית תיעצר!
- **<condition>** הוא ביטוי תנאי קלשו שנרצה לבדוק על **x**.

אם נמ אין הגדרה רשנית ל- Comprehension, אך אם אין צורך מכיוון שניתן למש את הרעיון שלו בקלות על ידי יצירת רשימה עם List Comprehension והמרתה לח-יה סדרה עם הבנייה (`tuple`).

שימוש ב- Comprehension ליצור מילון מעט שונה ומתבצע באופן הבא:

```
new_dict = {<key_exp> : <value_exp> for x in <iterable>}  
# optional - with 2 iterables:  
new_dict = {<key_exp> : <value_exp> for x,y in zip(<iter1>,<iter2>)}  
# optional - with condition:  
new_dict = {<key_exp> : <value_exp> for x in <iter> if <condition>}
```

כasher:

- **<value_exp>** ו- **<key_exp>** הם ביטויים חישוביים על **x** או על **x** ו- **y** ליצור key-value למילון.
- **<iter1>** ו- **<iter2>** הם שני **<iterable>** שונים. נשתמש בתוכנה זו כאשר נרצה ליצור את המפתחות מתוך אוסף אחד ואת הערכים שלהם מתוך אוסף אחר.
- בדף הבא, נציג כמה דוגמאות לשימוש ב- Comprehension.

דוגמה 1

ניקח רשימה מספרים כלשהי וניצור רשימה חדשה עם ריבוע האיברים שבמקומות הזוגיים:

```
list = [1,2,3,4]
new_list = [x**2 for x in list if x % 2 == 0]
print(new_list) # will print the list "[4, 16]"
```

דוגמה 2 + הפקציה `isinstance`

נמחיש באמצעות דוגמה זו את האזהרה שציינו לעיל¹ בהקשר של הפעלת הביטוי החישובי על פריטי האווסף.

```
set = {1, 2, "Hi"}
new_list = [x+1 for x in set]
```

בדוגמה זו `set` היא קבוצה המכילה מספרים ומחרוזת. כשהלאלה מגיע אל המחרוזת `"Hi"` היא תנסה לבצע את פעולה החישוב `1 + "Hi"` שאינה מוגדרת, ולכן תזרק חריגה והטכנית עצה. נוכל להמנע מבעיות שכאלו על ידי שימוש בביטוי תנאי שיוודא תחילת אם טיפוס הנתונים של הפריט הוא צזה שמדובר בחישוב, ובממשך לדוגמה שנותנו:

```
set = {1, 2, "Hi"}
new_list = [x+1 for x in set if isinstance(x, int)]
```

כאשר (`obj, data_type`) היא פונקציה מובנית בשפת Python שמקבלת ארגומנט אובייקט ושם טיפוס נתונים, בודקת אם האובייקט הוא מהטיפוס שהתקבל ומהירה ערך בוליאני בהתאם. בבירור טיפוס נתונים של אובייקט נעדי לבודק בה שימוש הפונקציה (`type(obj)`), וזאת מכיוון שהפונקציה `isinstance` תומכת בירושה ותחזיר `True` במקרה והאובייקט הוא ממולקה יורשת של טיפוס הנתונים שנשלח. בנוסף, בארגומנט של טיפוס הנתונים היא מקבלת גם ח-יה סדרה של שמות טיפוס נתונים והיא תחזיר `True` אם האובייקט הוא מופיע של אחד מהם.

דוגמה 3

```
first_names = ['Avihay', 'Daniel', 'Aviv']
last_names = ['Dadon', 'Klein', 'Censor']
names_dict = { f : l for f,l in zip(first_names, last_names)}
```

בדוגמה זו מתבצע Dictionary Comprehension ליצירת מילון בו השמות הפרטיים הם המפתחות ושמות המשפחה הם הערכי. אחד הזוגות במילון שנוצר הוא: `{'Aviv' : 'Censor'}`.

6 פונקציות – Function

בשפת Python, בוגוד לשפטות אחרות, אין צורך לציין את טיפוס ערך ההחזרה של הפונקציה או אם היא בהכרח מחזירה ערך, וכך גם לגבי טיפוס הפרמטרים שהפונקציה מקבלת. בנוסף, אין צורך לבצע הכרזה אלא רק הגדרה ומימוש, וניתן להשתמש בה החל מהשורה שמתוחת למימושה. הדבר היחיד שצריך לציין לפני שם הפונקציה אותה נרצה ליצור הוא את המילה `def` – קיצור של `define`. הכרזה על פונקציה מתבצעת באופן הבא:

```
def function_name (parm1, parm2, ...):
    statements
    return expression # optional
```

ובאופן מורחב ומלא:

```
def function_name (parm1 : <data_type>, ... ) -> <return_type>:
    statements
    return expression # optional
```

כאשר `<data_type>` וה `<return_type>` הם המלצה לטיפוס הארגומנט ולטיפוס ערך ההחזרה של הפונקציה. הגדרה זו אינה מחייבת והפונקציה לא תזרוק חריגה במידה ויתקבל או יוחזר ערך מטיפוס שונה מהה שצוין. כמו כן, המלצה על טיפוס ערך ההחזרה אינה מהויה חובה על החזרת ערך, כך שניתן למשתמש את הפונקציה כך שהיא לא תחזיר ערך.

הערות חשובות:

- ערך ההחזרה של פונקציה שלא מכילה פקודת `return` הוא הקבוע `None`.
- הפקודה `pass` מצינית פקודת ריקה, ובמיצועה נוכל להגדיר פונקציה ריקה מבלי שתתקבל שגיאה.
- בשפת Python אין העמסת פונקציות.
- ניתן להעביר פונקציה כפרמטר לפונקציה אחרת באמצעות שם הפונקציה.

העברה ארגומנטים 6.1

העברה ארגומנטים לפונקציה בשפת Python מתחבצע בשתי דרכיים עיקריות:

1. לפי סדר (Positional Arguments) – העברת הארגומנטים בהתאם לסדר הופעתם בחתימת הפונקציה.

2. לפי שם (Named Arguments) – העברת הארגומנטים על ידי שימוש לשם הפרמטרים שהוגדרו בפונקציה. בדרך זו לכל ארגומנט משוייר לפרמטר, וכן אין חשיבות לסדר הארגומנטים.

בנוסף, ניתן להגדיר בפונקציה פרמטרים עם ערכי ברירת מחדל (Default Arguments) וזאת במקרה שבકראיה לפונקציה לא העברו הערכים שלהם כארוגומנטים, אותן פרמטרים יקבלו את ערכי ברירת המחדל.

: Positional, Named and Default Arguments – להלן דוגמה אחת הממחישה את כל השלושה –

```
def helloMessage(name, title = 'Mr./Ms.'):
    print(f"Hello {title} {name}! How are you?")

helloMessage('Aviv', 'Dr.') # Positional arguments
helloMessage(title = 'Dr.', name = 'Aviv') # Named arguments
# both will print: "Hello Dr. Aviv! How are you?"
helloMessage('David') # Default parameter value
```


6.2

פונקציות עם מספר פרמטרים משתנה

ניתן להגדיר פונקציה שמקבלת מספר לא-ידיוע מראש של פרמטרים, וזאת באמצעות הוספת “*” לשם הפרמטר בחתימת הפונקציה, וכל הארגומנטים שיועברו לפונקציה יועברו כח-יה סדורה (Tuple) של ערכים. ניחוש באמצעות דוגמה כיצד זה מתבצע:

```
def my_function (*params):  
    for i in params:  
        print(i)  
  
my_function(1, 2, 3, 4, 5)
```

כל הספרות שנשלחו כארוגומט לפונקציה יועברו כח-יה סדורה ובה הספרות לפי סדר המיקומים, ככלומר מתקיים כי `(1, 2, 3, 4, 5) = params`.

קיים דרך נוספת, בה נסיף ”**” לשם הפרמטר, נעביר את הארגומנטים לפונקציה בזוגות, ובכך הם יועברו כמילון (Dictionary) של ערכים. ובהמשך לדוגמה:

```
def my_function (**params):  
    for i in params.items():  
        print(i)  
  
my_function(key1 = 1 , key2 = 2, key3 = 3)
```

כל הזוגות שנשלחו כארוגומנט לפונקציה יועברו כמילון ובו הזוגות שנשלחו הם מפתחות וערכים. ככלומר מתקיים כי `{'key1': 1, 'key2': 2, 'key3': 3} = params`.

7 מחלקות – Classes

בדומה לרוב המוחלט של שפות תכנות מונחות-עצמם, גם שפת Python עשויה שימוש עיקרי במחלקות. להלן כמה נקודות על מחלקות בשפת Python:

- אין צורך להזכיר בmphorsh על שדות המחלקה.
- הגישה לשדות ולMETHOD של המחלקה היא public כבירית בלבד.
- זיכרון, ניהול היזכרון בשפת Python הוא אוטומטי ולין אין צורך בהורס – destructor.
- בניין המחלקה הוא מתודה בשם `__init__(self)` לפני ואחרי `__init__(self)`
- כל בניין או מתודה של המחלקה יוגדר עם "self" כפרמטר, כך שלכל בניין או מתודה יש לכל הפחות פרמטר אחד. "self" מבצע תפקיד דומה ל- "this" משפת C++, ורק באמצעותו נוכל לגשת לשדות המחלקה.

יצירת מחלקה מתבצעת באופן הבא:

```
class MyClass:
    def __init__(self, arg1, ...): # constructor
        self.myClassField = name
        ...
    def MyClassMethod(self):
        <statement>
```

7.1 בקרת גישה – Access Modifiers

ניתן לנצל את הגישה לשדות ומETHOD של מחלקה באמצעות שימוש בתו קוו תחתון - "__". (Underscore) כדי להזכיר כי שדה או מתודה היא private עלינו לציין קוו תחתון כפול בתחילת שמה, כלומר "__name". עבור שדה או מתודה protected נציין קוו תחתון יחיד, כלומר "__name".

- אין אפשרות להציג שדה `private` או `protected` להגדרת המחלקה, ולכן ניתן להציגם אך ורק בהגדירה הראשונית של המחלקה. כל שדה שנוצר מוחוץ למחלקה, גם אם נוסיף לתחילת שמו "__" או "__", הוא שדה `public`.

7.2 ירשה במחלקות

במידה ונרצה ליצור מחלקה יורשת למחלקה אחרת נציין זאת בשורה הראשונה:

```
class derivedClass(baseClass):
```

כך ש- `derivedClass` היא מחלקה יורשת של המחלקה `baseClass`.

8 חריגות – Exceptions

8.1 הגדרה ותחביר

בשפת Python, שימוש בחיריגות מתבצע באמצעות שלושת מילות המפתח הבאות:

1. `raise` – מילת המפתח לזריקת החיריגה, מקבילה למילת המפתח "throw" בשפת C++.

2. `try` – בתוך הבלוק של `try` יהיו שורות הקוד מהם יתכן ותזרק חיריגה.

3. `except` – תופיע לאחר בלוק ה- `try`, ולאחריה בלוק ובו שורות קוד שנרכזה שייתבצעו אם אכן נדרש חיריגה מהבלוק שמתוחת לו- `try`.

להלןקטע קלשוי בקוד בו קיימת זריקת חיריגה:

```
if <condition>:
    raise <exception>()
        : try:                           את הקטע בקוד בו קיימת זריקת חיריגה
try:
    statements # some statements that may raise an exception
```

ומיד לאחר הבלוק של `try`: נרשם את הקוד שיפעל במקרה שתזרק חיריגה במסגרת `try`:

```
except <exception>:
    statements # some statements that will handle the exception
```

כאשר `<exception>` היא חיריגה ספציפית אותה נרצה "لتפeo".
ניתן לתפeo כמה חיריגות בו זמנית באמצעות:

```
except (<exception1>, <exception2>, ...): # tuple of exceptions
```

במידה ולא נציג חיריגה ספציפית – כל חיריגה תתפס.

לאחר הבלוק `except` ניתן להוסיף את הבלוק `else`: שירוץ אם לא נזרקה חיריגה, ואת הבלוק: שירוץ בין אם נזרקה חיריגה ובין אם לא, כאשר שימוש נפוץ בו הוא כדי לסגור קבצים.

```
: Exception
class myExceptions(Exception):
    pass
```

זריקת חיריגה באמצעות `raise` יכולה להתבצע עם העברת ארגומנטים בתוך הסוגרים שלאחר שם החיריגה.
ນציג אפשרות זו באמצעות דוגמה:

```
if x != y:
    raise ValueError(x)
```

כדי לתפeo את החיריגה עם הארגומנט עליינו למש את `except` באופן הבא:

```
except ValueError as e:
    print(f"Error: {e} is not a valid value")
```

כאשר המשתנה `e` מקבל את ערכו של `x`.

8.2 החריגות המובנות הנפוצות

בשפת Python ישן חיריגות שМОובנות בה, ולמעשה למעלה מ-30.
להלן רשימה של עשרת החריגות המובנות הנפוצות:

סיבת הזריקה	שם החריגה
העברת ערך לא-חוקי לפונקציה או מתודה	ValueError
ניסיון גישה לפרט באוסף עם אינדקס שאינו קיים	IndexError
ניסיון גישה למפתח שאינו קיים במלון	KeyError
ביצוע פעולה לא-חוקית בין שני טיפוסים נטוניים שונים	TypeError
שימוש בשם משתנה שאינו מוגדר	NameError
ניסיון לחלק מספר באפס	ZeroDivisionError
ניסיון גישה לשדה פרטוי או מתודה שאינה קיימת באובייקט	AttributeError
פעולה אשר אין מספיק זיכרון זמין כדי לבצע אותה	MemoryError
בעיה בפעולות קלט/פלט בעקבודה עם קבצים	IOError
טיפוס נתוניים מסוימים שתוצאה פעולה חישובונית גדולה מדי עבורו	OverflowError

9 File Handling – עבודה עם קבצים

9.1 פותחן וסגירת קובץ

לפנינו שוכן לבצע שינויים בקובץ, נדרש תחילת לבצע לקובץ פתיחה. פותחן קובץ תבוצע על ידי הפקציה `open` באופן הבא:

```
my_file = open(<file_name>, <mode>)
```

כאשר `<mode>` הוא אחד משלושת המצביעים הבאים:

- `'r'` – מצב קרייה בו תתאפשר קרייה מהקובץ בלבד. מצב קרייה הוא ברירת המחדל ולא צוין מצב.
- `'w'` – מצב כתיבה בו תתאפשר כתיבה לקובץ בלבד. במידה והיה בקובץ תוכן קודם, הוא ימחק מיד לאחר פתיחת הקובץ, גם אם בפועל לא נבצע שום כתיבה.
- `'a'` – מצב כתיבה אך בשונה מ-`'w'`, במידה והיה בקובץ תוכן קודם הוא לא ימחק, והכתיבה לקובץ תבוצע אל סוף התוכן הנוכחי.

וכאשר `<file_name>` הוא אחד משלושת המצביעים הבאים:

- נתיב (path) כלשהו לקובץ במערכת הקבצים.
- שם מלא כולל סימנת של קובץ הנמצא בתיקיית הפרויקט (התיקייה בה נמצא קובץ הקוד).
- במצב כתיבה – `'w'` בלבד, `file_name` יכול לשמש שם של קובץ חדש אותו אנו רוצים ליצור. במידה ורשمنו שם קובץ שלא נמצא בתיקיית הפרויקט, התוכנית תיצור קובץ חדש בשם זה ותפתח אותו במצב המבוקש.

בסוף הקריאה או הכתיבה יש לבצע לקובץ סגירה. השארת הקובץ פתוח במהלך התוכנית תגרום לעומס מיותר בזיכרון ותמנע גישה אליו מתוכניות אחרות, ואם ביצענו כתיבה לקובץ זה יוביל להתנהגות לא-צפויה וייתכן שהתוכן שכתבנו לא ישמר. סגירת קובץ תבוצע על ידי המתודה `close` באופן הבא:

```
my_file.close()
```

הדרך המומלצת והבטוחה לפתיחת וסגירה של קבצים בשפת Python היא באמצעות שימוש במנגן `with`, שבאמצעותו נפתח את הקובץ, ונרשום את הפעולות שנרצה לבצע בבלוק שמתחתיו. בסיום הבלוק הקובץ יסגר באופן אוטומטי. שימוש במנגן `with` מתבצע באופן הבא:

```
with open(<file_name>, <mode>) as my_file:  
    <statements>
```


9.2 קריאה מתוך הקובץ

לאחר שפתחנו את הקובץ, נוכל לבצע בו שינויים בהתאם למצב בו הוא פתוח.
קריאה מתוך הקובץ תבוצע באמצעות 3 מетодות עיקריות:

- `my_file.read()` – מחזירה מחרוזת אליה היא קראה את כל הקובץ.
- `my_file.readline()` – מחזירה מחרוזת אליה היא קראה שורה אחת מהקובץ.
- `my_file.readlines()` – מחזירה רשימה של מחרוזות, כאשר כל מחרוזת ברשימה מייצגת שורה אחת שנקראה מהקובץ.

9.3 כתיבה אל הקובץ

כתיבה אל הקובץ תבוצע באמצעות המתודה:

- `my_file.write(str)` – מקבלת מחרוזת וכותבת אותה בקובץ.
- המתודה אינה מבצעת ירידת שורה בסוף הכתיבה, לכן במידת הצורך יש להוסיף למחוזת تو ירידת שורה.
הוספה זו ירידת שורה למחוזת יכולה להתבצע על ידי שרשור تو ירידת שורה - ' \n ' לסוף המחרוזת.

9.4 קובץ JSON

JSON (ראשי תיבות של JavaScript Object Notation) הוא פורמט קובץ קל להעברת מידע שמשתמש בטקסט קרי-אלדם כדי לאחסן ולהעביר מבני מידע המורכבים מזוגות של מפתח-ערך. אף על פי שפורטט זה פותח בתחילת השימוש בשפת התכנות JavaScript, JSON הוא מבנה נתונים לא-תלוי שפה, ותמייה בו מובנית במגוון שפות תכנות וביניהן שפת Python.

הספרייה הסטנדרטית של שפת Python מכילה את המודול `json` שבו פונקציות לקריאה וכתיבה של מיליוןים לפורטט JSON בצורה פשוטה ומהירה. פונקציות אלו הן:

- `(indent = 4, <code>json_file, indent) = json.dump(<my_dict>)` – מקבלת מילון וקובץ JSON פתוח במצב כתיבה ומבצעת כתיבה של המילון לקובץ, כאשר `indent` הוא פרמטר גודל ההזזה. במידה ולא נציג את גודל ההזזה, ערך ברירת המחדל שיתקבל הוא 0 – כולם ללא הזזה. כן, כדי לקבל קובץ JSON מעוצב וקריא עליון לציג את גודל פרמטר ההזזה.
- `(<code>json_file.load()) = json.load(<json_file>)` – מקבלת קובץ JSON פתוח במצב קריאה ומחזירה מילון עם המידע מקובץ ה-JSON.
- **כדי להשתמש בפונקציות אלו עלינו לייבא את המודול בכר שנצין בתחילת הקוד "import json".**

10 ספריות – Libraries

ספריות בשפת Python הן אוסף של מודולים – קבצי קוד וביהםימושים שונים אותם נוכל לייבא לכל תכנית. ישן ספריות שモוגנות בשפת Python, כמו הספרייה הסטנדרטית שהזכרנו בסוף הפרק הקודם. ספריות שאינן מוגנות יותקנו בשורת הפקודה באמצעות מערכת ניהול הספריות דוקן. קיימים מגוון רחב של ספריות המעשירות את היכולות של השפה. הן מכוסות מגוון רחב של נושאים, כולל שימוש טקסט, פעולות מתמטיות, גישה לקבצים ולספריות, שימוש מידע, ועוד. ספריות הן תוצר של עבודה הרבה ובדיקות מקיפות והשימוש בהן מבטיח קוד איקוטי ויעיל, וכן יכולת נועדי לשימוש בספריה כדי מת מאשר לכתוב את הקוד בעצמו.

10.1 הספרייה os

הספרייה os בשפת Python היא ספרייה המכילתה מגוון רחב ועוצמתי של כלים המאפשרים אינטראקציה עם מערכת הפעלה כמו ניהול קבצים ותיקיות, מידע ופיקודות מערכת מתוך הקוד. נציג כמה פונקציות בסיסיות מהספרייה os לעובדה עם קבצים:

• היא `<path>` נתיב כלשהו במערכת קבצים.

- (`os.listdir(<path>)`) – מקבלת נתיב לתיקייה כלשהו ומוחזירה רשימה של מחרוזות עם שמות הקבצים שבתיקייה. במידה ולא ישך נתיב ארגומנט לפונקציה הנתיב יקבל ערך ברירת מחדל של נתיב התיקייה שבה נמצא קובץ הקוד.
הערה: נתיב ישיר לקובץ ארגומנט לפונקציה תגרום לזריקת חריגה ועיצוב התכנית!

- `sep`.os – תחזר את התו המשמש כפריד בין רכיבים בנatie קבצים במערכת הפעלה הנוכחיות.

- (`join(*<path>, <path>)`) – מקבלת מחרוזות המייצגת רכיבים לנatie קבצים ומוחזירה נתיב מלא המסדר לפי סדר הרכיבים, עםתו פריד השירם למערכת הפעלה הנוכחיות.

- (`dirname(<path>)`) – מקבלת נתיב כלשהו ומוחזירה נתיב لتיקיית האב.

- (`path.basename(<path>)`) – מקבלת נתיב כלשהו ומוחזירה את שם הקובץ או התיקייה שנמצאים ביעד של הנתיב שהתקבל.

- (`split(<path>)`) – מקבלת נתיב כלשהו ומוחזירה זוג-סדור זהה לזוג-הסדר שיתקבל על ידי: (`path.dirname(" <path> ")`, (`path.basename(" <path> ")`)).

- (`path.splitext(<path>)`) – מקבלת נתיב לקובץ כלשהו ומוחזירה זוג-סדור של הנתיב לקובץ ללא הסיומת שלו, והסיומת שלו. במידה והקובץ בלי סיומת, או שהנתיב שהוא עבר ארגומנט לפונקציה הוא נתיב لتיקייה, הפונקציה תחזיר זוג-סדור כשהاء הנתיב והאייר השני הוא מחרוזת ריקה.

- (`isfile(<path>)`) – מקבלת נתיב כלשהו, בודקת אם יעד הנתיב הוא קובץ ומוחזירה ערך בוליאני בהתאם. קיימת גם הפונקציה `isdir` שהיא בעצם ה- `not` של `isfile`.

10.2 הספרייה sys

הספרייה `sys` בשפת Python היא ספרייה המספקת מגוון רחב של כלים המאפשרים אינטראקציה עם המפרש (interpreter) של Python ועם מערכת הפעלה. היא כוללת פונקציות וובייקטיבים לניהול פרמטרים של שורת הפקודה, טיפול בזרמי קלט ופלט סטנדרטיים, ניהול נתיב החיפוש של מודולים, וטיפול בשגיאות וחריגות מערכתיות.

מציג שימוש בסיסי וחשוב בספרייה `sys` שנלמד כחלק מהקורס – קליטה וניהול הארגומנטים המתקבלים משורת הפקודה לתוכנית שלנו בעת הרצת הקובץ כתסריט, באמצעות הפונקציה `sys.argv[num]`.

להלן פקודת ההריצה כתסריט משורת הפקודה:

```
PS C:\PythonSummary> python myScript.py file1 file2
```

נשתמש בפונקציה `sys.argv[num]` כדי לקלוט את הארגומנטים בקובץ הקוד שלנו באופן הבא:

```
import sys

obj1 = sys.argv[1] # obj1 = file1
obj2 = sys.argv[2] # obj2 = file2
```

- בדומה למה שראינו בשפת C/C++, `sys.argv[0]` מכיל מחורזת עם שם הקובץ, וכן נקלט ארגומנטים החל מהאינדקס 1.